

Δράμα τραγικόν
καὶ δολοφονικόν

Σημαίνει μεσονύκτιον καὶ κάτι περιπλέον
καὶ ἀντηχοὺν γαυγίσματα μὲ ἦχον φρικαλέον,
ὡς ὠρυόμεναι πυνῶν ἀκούονται ἀγέλαι
καὶ διατρέχουν πελιδναὶ τὸν οὐρανὸν νεφέλαι,
κοιμητηρίου σιωπῆ ἐπικρατεῖ καὶ σκότος
καὶ διακόπτει τὴν σιγὴν βαρὺς ἀμάξης κρότος,
ἐνῶ ἀχρεῖος πετινὸς δέξιος κακαρίζει
καὶ κάθε ἀγρυπνος κλητῆρ ἡσύχως ροχαλίζει.
Τὸ πνεῦμα τῆς καταστροφῆς παντοῦ περιπλανᾶται
κι' ὁ στρατηλάτης Θεοδωρῆς ἀμέριμνος κοιμάται,
διὰν ὁ Δούνης ἔξαφνα, τοῦ **Χρόνου** ὁ συντάκτης,
ἀναπηδῶν ὀρμητικὸς ὡς εἶδος καταρράκτης,
διέρχεται μονάχος τοῦ πλησίον τῶν Χαυταίων
μετὰ πολλῶν συλλογισμῶν καὶ σκέψεων παντοίων
κι' ἐνῶ ἕψηλά καὶ χαμηλά περίτρομος κυττάζει,
«Κηρύξατε τὸν πόλεμον» καθ' ἑαυτὸν φωνάζει.
Ἄλλ' ὁ γενναῖος Πασουλῆς μὲ νέον ὕφος γαῦρον,
μὲ ξίφος τριγωνοειδὲς ὑπὸ μανδύαν μαῦρον,
μὲ ὀρθωμένους μύστακας ὡς τρίχας σκανιζοχοίρου,
μὲ ἄσπρον πῖλον περρωτὸν μετὰ πλατέος γύρου
καὶ μ' ἐσωκάρδιον φαῖόν καὶ μ' ἐρυθρὸν χιτῶνα,
εἰς τὸν ὅποιον ἤστραπτε ζωγραφιστὴ γοργόνα,
στέκει ὡς φάσμα τῆς νυκτὸς ἀπέναντι τοῦ Δούνη
καὶ ὅτ' ἀ καλὰ καθούμενα τοῦ μπαίνει ὅτ' οὐθοῦν.

Ὁ Δούνης ὀπισθοχωρεῖ περιδεὴς ἐν βῆμα,
ἀλλὰ ὀρμῆ ὁ Πασουλῆς ἔσ' τὸν Δούνην παραχρῆμα
καὶ μὲ τὰ δύο χεῖρα του τὸν σβέσκει του χραπῶνει,
τοῦ βάζει μὲ τρικλοποδιὰ καὶ κάτω τὸν ξαπλῶνει
καὶ ἀνασπᾷ τὸ ξίφος τὸν ὡς ὁ Ἀριστογείτων
καὶ ὁ ἐξῆς διάλογος ἀρχίζει μεταξὺ των.

- Φ.—Μὴν προχωρῆς...
Δ.— Τίς εἶσαι σύ;
Φ.— Μὴν προχωρῆς σοῦ εἶπα.
Δ.—Ὁ δολοφόνε μαρέ, δὲν σε φοβοῦμαι...κίτ'πα.
Φ.—Θὰ σε σκοτώσω, Δούνημου..
Δ.— Μακρὰν, κακοῦργε...
Φ.— Στήθι
καὶ γύνωσε, παρακαλῶ, τὰ λάσια σου στήθη.
Ἔως ἐδῶ ἡ δόξα σου καὶ ἡ ζωὴ σου ἦτον
καὶ ὀπως ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων
ἐφόνευσαν τὸν Ἴκπαρχον ὅτ' ἀς παλαιὰς Ἀθήνας
κι' ἐστόλισαν τὰ ξίφη των μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας
κι' ἐγὼ μ' αὐτὴν τὴν μάχαιραν ποῦ φέρω κατ' ἴδιαν
θα διασχίσω διαμπαῆ τὴν μαύρην σου καρδίαν.
Δ.— Τίς εἶσαι σύ, ὦ ἀνιάνδρε;
Φ.— Θὰ μάθης ἐν τῷ ἄμα.
Δ.— Μὴν εἶσαι σύ ποῦ μ' ἔστειλες ἐσχάτως ἓνα γράμμα,

- κι' ηπειλεις εναντίον μου εκ προμελέτης φόνον
κι' ἐγὼ τὸ κατεχώρισαι ἀφόβως εἰς τὸν **Χρόνον**;
- Φ.— Ἐκεῖνος εἶμ' ὀλόκληρος, ἐκεῖνος εἶμαι μόνος,
σοῦ λέγω δὲ πῶς ἂν λυσαῖ γιὰ πόλεμον ὁ **Χρόνος**
κι' ἐκείνην τὴν ἐπιγραφὴν ἂν δὲν ἀφαιρέσης,
ὑπὸ τὴν μάχαιραν αὐτὴν ἀστραπηδὸν θὰ πέσης.
- Δ.— Καὶ τί; νομίζεις, ἄθλιε κι' ἐγὼ πῶς θὰ τρομάξω
κι' ἀμέσως τὴν πολιτικὴν τοῦ **Χρόνου** μου θ' ἀλλάξω;
Δὲν μὲ φοβίζει παντελῶς ἡ μυσαρά σου ὄψις..
κι' ἂν εἰς λεπτὰ τεμάχια ἐδῶ μὲ κατακόψης
καὶ ἂν ὑπὸ τὸ ξίφος σου αἰμοσταγῆς σπαράξω,
«Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ἀκόμη θὰ φωνάζω.
Ναὶ μάθε, κάθαγμα αἰσχρόν, πῶς ὅ,τι κι' ἂν μοῦ κάνης,
θ' ἀνακηρύττω πόλεμον καθὼς ὁ Δεληγιάννης·
ἐγὼ κι' αὐτὸς τὰς ἀπειλὰς περιφρονοῦμεν πάσας,
ἐκεῖνος μὲν τῆς Δύσεως κι' ἐγὼ τὰς ἰδικὰς σας.
- Φ.— Ἐσὺ καὶ ὁ Θεόδωρος, ἐσεῖς οἱ δὲ μόνάχοι,
μᾶς ἐκαθίστατε βαρεῖα ἐπάνω 'ς τὸ στομάχι,
ἐκεῖνος μὲ τὸ **στάτους κβδ, τὸ ἀντε** καὶ τὸν **Αἶμον**
καὶ σὺ μὲ τὰ προγράμματα ἐκεῖνα τῶν πολέμων.
Σεῖς μόνοι μᾶς ἐφέρατε σὲ τοῦτο τὸ μαράζι
καὶ πρὸ πολλοῦ τὸ στήθος μου γιὰ σᾶς τοὺς δύοβράζει
καὶ νῦν ζητῶ ἐκδίκησιν δι' ὅσα ὑποφέρω
καὶ γύμνωσε τὸ στήθος σου διὰ τὰ περαιτέρω.
Θὰ σὲ σκοτώσω, Δούνη μου...
- Δ.— **Κι' ἐγὼ καλὰ τὸ βλέπω.**
- Φ.— Εὐθύς τὴν διαθήκην σου νὰ κάμης σὲ προτρέπω
κι' ἰδέτην γῆν, τὸν οὐρανόν, τὴν χλόην, τὰς ὀπώρας,
διότι θ' ἀποκοιμηθῆς ἐντὸς ὀλίγης ὥρας
τὸν ἄνευ περισκέψεων κι' ἄνευ ὄνειρων ὕπνον
καὶ τῶν σκοληκῶν, Δούνη μου, λαμπρόν θὰ γίνης δεῖ-
- Δ.— Εἶμ' ἔτοιμος, παμμίαρε, ἀμέσως ν' ἀποθάνω. [πνον.
- Φ.— Θὰ σὲ σκοτώσω, Δούνη μου, σοῦ ἐπαναλαμβάνω.
- Δ.— Ὡ δολοφόνε, στυγερὲ, δὲν σὲ φοβοῦμαι, κτύπα...
τὰς ἴνας καὶ τὰς φλέβας μου μίαν πρὸς μίαν τρύπα.
Στεφάνους δόξης ἢ πατρὶς σ' ἐμὲ θὰ ἐπιθέσῃ
κι' εἰς σέ καὶ εἰς τὰ τέκνα σου τὸ αἷμα μου θὰ πέσῃ.
Ἐμπρός, 'στὸ ἔργον πρόβαινε...
- Φ.— **Δὲν τρέμεις;**
- Δ.— **Δὲν σὲ τρέμω.**
- Φ.— Δὲν ἀποτάσσει τὸ λοιπὸν τῷ στυγερῷ πολέμῳ;
- Δ.— Δὲν ἀποτάσσομαι ποτέ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ χῶμα.
- Φ.— **Κι' ἐκεῖνο τὸ «Κηρύξατε τὸν πόλεμον»** ἀκόμα
θὰ ἰδῆς εἰς τοῦ **Χρόνου** σου τὴν ἐπικεφαλίδα;
- Δ.— Ναί, θὰ τὸ ἔχω πάντοτε, μὴ ταύτην τὴν πατριδα.
- Φ.— Καὶ ἂν δὲν γίνῃ πόλεμος, δὲν θὰ τὸ σβύσης τότε;
- Δ.— Δὲν θὰ τὸ σβύσω πώποτε, Αὐστριακοὶ προδότες.
- Φ.— Σβύστο σοῦ λέγω, εἰδεμή...
- Δ.— **Ἄ! ὄχι, δὲν τὸ σβύνω.**
- Φ.— Σβύστο σοῦ λέγω...
- Δ.— **Σίγησον καὶ πάντοτε θὰ μείνω**
τοῦ Δεληγιάννη πρόμαχος καὶ τοῦ πολέμου λάτρης,
(εἰς οἰωνὸς γὰρ ἄριστος ἀμύνασθ' ὑπὲρ πάτρης)

- καὶ τοὺς κινδύνους ἀψηφῶ καὶ πάντα συνωμότην.
- Φ.— Σβύστο σοῦ λέγω...
- Δ.— **Παντελῶς...**
- Φ.— **Λαβὲ λοιπὸν τὴν πρώτην.**
- Δ.— **Κηρύξατε τὸν πόλεμον...**
- Φ.— **Λαβὲ καὶ τὴν δευτέραν.**
- Δ.— **Κηρύξατε τὸν πόλεμον...**
- Φ.— **Καὶ τρίτην βαθυτέραν.**
- Δ.— **Κηρύξατε τὸν πόλεμον...**
- Φ.— **Μὰ δὲν ἀλλάζεις γνώμην;**
λαβὲ τὴν ἕκτην τὸ λοιπὸν καθὼς καὶ τὴν ἑβδόμην.
- Δ.— Ὡ οὐρανὲ καὶ θάλασσα καὶ Φοῖβε καὶ Σελήνη,
τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἤρχισε καὶ δι' ἐμὲ νὰ σβύνη.
Τὸν πρόωρόν μου θάνατον εὐθύς ἐκδικηθῆτε.
Ὁ φίλοι συνεργάται μου κι' οἱ ἄλλοι συμπολίται
καὶ ὄλοι σεῖς οἱ ρήτορες τῶν συλλαλητηρίων
καὶ γράψατε 'ς τὸ μάρμαρον τὸ κατηρὲς καὶ κρῦον.
«Ἐνθάδε κεῖται ὁ πολὺς τῶν δημοσιογράφων
ὄστις κηρύττων πόλεμον κατῆλθεν εἰς τὸν τάφον
καὶ συνεκράτει σταθερῶς τὴν πέναν καὶ τὸ δόρυ»
κι' ἦτο προστάτης ἐνθερμὸς 'ς τὸ πάλαι Γκαζοχώρι
Χαράξατε, παρακαλῶ, 'στοῦ τάφου μου τὴν χλόη:
«Κηρύξατε τὸν πόλεμον»...
- Φ.— **Λαβὲ καὶ τὴν ὄγδοην.**
- Δ.— **Πετρίνη Δόκτωρ, σὲ φιλῶ διὰ φορὰν ὑστάτην...**
Κήρυξε σὺ τὸν πόλεμον...
- Φ.— **Λαβὲ καὶ τὴν ἐννάτην.**
- Δ.— Ὡ! χαῖρε, Ἄστρ' Ἀθηνῶν καὶ σὺ, ὦραία Φύσις...
Ὡ Δεληγιάννη, πρόσεξε νὰ μὴν ὑποχωρήσης...
Κηρύξατε τὸν πόλεμον σᾶς λέγω τέλος πάντων,
φανῆτε τέκνα γνήσια ἐκείνων τῶν γιγάντων
κι' ἐν θούριον 'στὸν τάφον μου ἄς ψάλῃ ὁ Σιγάλας.
- Φ.— Ἀκόμη δὲν ἀπέθανες;... λάβὲ λοιπὸν καὶ ἄλλας.
- Δ.— Ἐξέπνευσα... ἰδοῦ... ἰδοῦ... ἀγωνιῶ... σπαράξω...
Κηρύξατε τὸν πόλεμον καὶ πάλιν σᾶς φωνάζω...
Κηρύξατε τὸν πόλεμον παντοῦ τῆς οἰκουμένης.
- Φ.— **Λοιπὸν εἰς τὴν ἰδέαν σου ἀκόμη ἐπιμένεις;**
Λαβὲ καὶ δώδεκα πληγὰς ἐν μέσῳ τῶν ἐντέρων.
- Δ.— Ὡ! χαίρετε ἀπόγονοι τῶν εὐκλεῶν πατέρων
καὶ σὺ, ὦ **Χρόνε** Ἀθηνῶν καὶ σεῖς κλειναὶ Ἀθῆναι...
τὸ χαῖρε τοῦτο ὑστατον καὶ τελευταῖον εἶναι.
Γιὰ 'δὲς καιρὸ πού 'διάλεξε ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ,
τώρα π' ἀνθίζου τὰ κλαριά καὶ βόσκουν οἱ γαϊδάροι,
τώρα πού καινὸ ἀπὸ παντοῦ πολεμικὰ φουγάρα
κι' ὁ Τράκας δὴ τὴν Τουρκιὰ θὰ πάρῃ μὲ τὴν **κλάρα**.

Ὁ τάλας Δούνης κολυμβᾷ εἰς τὸ θερμόν του αἷμα,
τὸν βλέπει δὲ ὁ Φασουλῆς μὲ δολοφόνον βλέμμα
κι' ἀναφωνεῖ «Εὐοί! Εὐάν!»
καὶ γίνεται **ταμπλὸ βιβάν**.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' εἶα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενετῶν· Ἐξ Φρονούντων· — νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — παιζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.